

दुष्टि *f.* Verderbnis, Bösartigkeit.

दुष्टति *f. s.* दुःष्टति.

दुष्परिहन्तु schwer zu vertilgen, dauerhaft.

दुष्पार schwer zu durchschiffen, zu überwinden, zu vollbringen.

दुष्प्रणीत schlecht geleitet; *n.* schlechtes Benehmen, Unklugheit.

दुष्प्रधर्ष unantastbar, unnahbar.

दुष्प्रयुक्त falsch angewandt.

दुष्प्रसह schwer zu ertragen, schwer bezwinglich, unwiderstehlich.

दुष्प्रसाद *u.* °न schwer zu versöhnen.

दुष्प्राप *u.* °ण schwer zu erreichen.

दुष्प्रेक्ष *u.* °णीय schwer *o.* hässlich zu schauen.

दुष्मन्त *m.* = folg.

दुष्यन्त *m.* *N.* eines Königs, des Gatten der Çakuntalâ.

दुःषन्त *m.* = vor.

दुःष्टति *u.* दुःष्टति *f.* ein falsches *o.* schlechtes Loblied.

दुःष्वप्य *n.* schlechter Schlaf *o.* Traum.

दुस्तर schwer zu überschreiten *o.* zu überwinden.

दुस्तरण, *f.* ई *dass.*

दुस्य *u.* दुस्थित *s.* दुःस्य *u.* दुःस्थित

दुःसह schwer zu tragen, unerträglich, unwiderstehlich.

दुःसाध्य schwer zu vollbringen.

दुःस्य *u.* दुःस्थित in übler Lage befindlich, schlimm daran, elend, unglücklich, arm.

दुःस्थिति *f.* üble Lage, Not.

दुःस्पर्श schwer *o.* unangenehm zu berühren.

दुःसृश *dass.*

दुःस्वप्न *m.* ein böser Traum.

1. दुह, दोग्धि, दुग्धै, दुहति, °ते, दोहति, °ते, दुह्यति, °ते melken (*auch übertr.*); milchen, spenden, gewähren. *p.p.* दुग्धं gemolken, ausgesogen, ausgebeutet. *Caus.* दोहयति, °ते melken (lassen).

Desid. दुदुक्षति *u.* दुधुक्षति melken wollen. विप्र aussaugen. सम् (zusammen) melken *o.* milchen.

2. दुह *u.* दुह (—°) melkend; milchend, spendend.

दुहि = 1. दुह (*g.*).

दुहितर *f.* Tochter.

दुहितामातर *f.* *Du.* Tochter und Mutter.

दूळभ schwer zu täuschen, untrüglich.

दूडाश unfromm, gottlos.

दूढी böse gesinnt.

दूणाश unerreichbar.

1. दूणाश *dass.*

2. दूणाश unvergänglich, beständig.

दूत, *f.* ई (*auch दूति*) Bote, -in, Unterhändler, -in.

दूतक, *f.* दूतिका *dass.*

दूतकर्मन् *u.* दूतत्व *n.* Botenamt.

दूत्य *n.*, दूत्या *f.* *dass.*, Botschaft.

दून *s.* 1. दु.

दूर fern, weit von (*Abl. o. Gen.*); *n.* die Weite, Ferne (*in Raum u. Zeit*); *auch*

adv. weit, fernhin, hoch hinauf, tief hinab. दूर (°—) *dass.* दूरेण fern, aus

der Ferne (*Compar. दूरतरेण mit Gen.*).

दूरात् aus der Ferne, von fern, fernhin. दूरे in der Ferne, weit weg (*Comp.*

दूरतरे *mit Abl.*).

दूरं प्राधी sich in die Ferne sehnd.

दूरकम् *adv.* in die Ferne; °के in der F.

दूरग weithin gehend, entfernt.

दूरगत weit fortgegangen.

दूरंगम in die Ferne gehend.

दूरतस् *Adv.* von fern, fern, weit weg, nicht da, *mit भू* fern bleiben.

दूरत्व *n.* das Fernsein.

दूरदर्शन (nur) in der Ferne zu sehen.

दूरदर्शिन in die Ferne sehend.

दूरपथ *m.* ein weiter Weg, die Ferne.

दूरपातिन् weit fliegend.

दूरभाव *m.* das Fernsein.

दूरवर्तिन् fern weilend.

दूरविज्ज्विन् tief (*eig.* weit) herabhängend.

दूरसंस्थ in der Ferne befindlich.

दूरसूर्य weit von der Sonne entfernt (*eig.* die Sonne weit habend).

दूरस्य *u.* दूरस्थित = दूरसंस्थ.

दूराकृष्ट weit ausgespannt.

दूरारूढ hoch (*eig.* weit) gestiegen.*

दूरारोहिन् *dass.*

दूरालोक *m.* Anblick von weitem, große Ferne.